[Erik Eriksen.]

og til den danske rigsdag. Vi fra vor side har understreget, at vi står bag dem i dette.

Men der er jo også en del, vi er fælles med regeringen og andre partier om, og det er for mig at se noget meget vigtigt, hvorledes dette søges ført ud i livet af den minister og den regering, som dette påhviler. Vi kan jo allesammen se, at nationalitetskampen i Sydslesvig bliver af længere varighed, og at det er en modnings- og en afklaringstid, der forestår, og i denne tid har sydslesvigerne krav på al den støtte, vi kan yde dem. Men just fordi jeg hører til dem, der altid har tillagt administrationen af det, der er skabt enighed om, en meget stor betydning, hvad der også har givet sig udtryk i de noter og memoranda og erklæringer, vi allesammen kender, forekommer det mig også naturligt her at spørge regeringen og den højtærede udenrigsminister, hvad der er gjort for at få gennemført de synspunkter, som der er enighed om hos et stort flertal her i tinget.

For det første vil jeg gerne nævne flygtningene. Jeg vil gerne spørge, om udenrigsministeren kan give oplysning om, hvor mange flygtninge der til dato er flyttet bort fra Sydslesvig, og hvor mange der eventuelt er nyindvandret. Jeg ved naturligvis, at den højtærede minister har drøftet problemet med sine nordiske kolleger, men udover at vise forståelse for problemet så kan vi vel desværre ikke vente, at disse lande kan eller vil gå ind for spørgsmålet med samme ildhu, som vi vil det. Når jeg spørger, hvad der er udrettet, er det også, fordi ministeren nogle gange har bebudet, at den store borttransport af disse fremmede efter hans opfattelse snart ville begynde.

Det andet, jeg vil nævne, er den administrative adskillelse af Sydslesvig fra Holsten, som jo også er et fælles ønske. Jeg vil gerne have bekræftet, at regeringen ikke har opgivet dette mål, at dette ønske stadig er et led i dens politik. Fordi en sag ikke møder ubetinget tilslutning hos den, man skal forhandle med om dens realisation, skal man dog ikke give op. Dette må have sin gyldighed, hvad enten vi som lille stat står overfor Tyskland eller andre; det må naturligvis også gælde overfor vore egne allierede. Derfor beder jeg altså om en redegørelse for regeringens indsats på disse og på andre områder for at fremme de ting, som det altovervejende flertal i rigsdagen står bagved, netop fordi jeg tror, at administrationens stilling er noget af det mest betydningsfulde, når talen er om de sydslesvigske forhold.

Jeg sagde, at Sydslesvigerne har krav på vor støtte. Når i fjor i Paris som en menneskerettighed blev fastslået enhvers ret til at bestemme sin nationalitet, må dette også gælde den hjemmehørende befolkning i Sydslesvig. Den følgeslutning må drages. Også Tyskland må i høj grad være interesseret i dette, både imod øst og imod vest.

Det står for mig sådan, at vi skal kendes ved de danske dernede, ellers er det jo ikke til at undre sig over, at nogle giver op. Også i Sydslesvig var der mange, der indtil 1914 stemte tysk eller undlod at stemme ved valgene, men som ved den afgørende afstemning i 1920 stemte dansk. Vi forstår således af mange grunde sydslesvigernes krav om at få deres selvbestemmelsesret forankret.

Nu vil man måske sige, at vi har fået Kiel-overenskomsten, som også er stadfæstet af den slesvig-holstenske landdag, og det er rigtigt, men på den anden side kan det vel heller ikke skjules, at der trods alt er en betydelig afstand imellem den sikkerhed, man tilsigtede at skaffe sydslesvigerne ved hjælp af oktobernotens krav om administrativ adskillelse, og det, der er opnået nu. Til syvende og sidst er det naturligvis noget afgørende, hvorledes denne overenskomst bliver overholdt i praksis. Jeg går ud fra som givet, at den højtærede udenrigsminister naturligvis allerede har bemærket, at der er refereret adskillige tilfælde på, at sydslesvigere tilsidesættes, fordi de er medlemmer af Sydslesvigsk Forening, f. eks. således at deres børn ikke kan komme ind i etaterne eller i lærepladser, fordi de har gået i dansk skole. Jeg vil gerne have en udtalelse om, at regeringen levende følger disse forhold, og om, hvorvidt den har gjort sig sine tanker derom.

Lad mig slutte disse bemærkninger med at sige, at venstre vil opfordre regeringen til uden smålighed at opfylde ønskerne dernedefra om oprettelse af danske skoler og, hvor der er trang til det, at give den støtte, der er nødvendig, at lægge børne- og ungdomsskoleundervisningen så solidt fast, at den også kan lægges op i det plan, at de dansk underviste helt op til studentereksamen står på højde med de børn og unge, der besøger tyske skoler. Dette er en meget væsentlig opgave for os. Det er her fremtiden gror.

Vi har nu haft lejlighed til at høre regeringspartiets ordfører, og jeg tager vel ikke